

noget Tegn til — efter mit Skøn — at der skulde være Udsigt til en Standsning i saa Henseende. Indtægterne ere fremdeles stigende og flyde ogsaa for dette indværende Finansaar rigeligere ind i Statskassen end før. — Se vi paa Kassebeholdningen, vide ærede Medlemmer meget godt, at da vi stode ved det saakaldte Forlig i 1894, vare vi omtrent paa Bunden af Kassen. Jeg regner ikke de Summer med, der vare nødvendige i de forskellige finansielle Kasser rundt omkring i Landet, og dem, som det var nødvendigt at have staaende paa Kontokurant. Bortset herfra var der kun 1 Million Kr. disponibel paa Kontoen for udenlandske Betalinger. Kassebeholdningen er stegen meget betydelig siden da. Den 31te Marts 1894 udgjorde Kassebeholdningen 11,191,000 Kr., deri indbefattet de forskellige Beløb, som laa som Beholdning i de forskellige Kasser, men deraf var der som sagt kun 1 Million disponibel i Kontoret for udenlandske Betalinger. Den 31te Marts 1895 var Kassebeholdningen vokset til 16,905,000 Kr.; i 1896 til 21,594,000 Kr.; i 1897, hvor der var meget betydelige Udgifter til Jærnbaneanlæg uden Statslaan, endte Kassebeholdningen ogsaa med at være 21 Millioner, men den 31te Marts 1898 er Kassebeholdningen vokset til 28,260,000 Kr. Ærede Medlemmer ville se, at Kassebeholdningen — det er ikke Regnskabsbeholdningen — er vokset ret klækkelig i disse Aar; det taler ogsaa til Gunst for, at Landets finansielle Stilling trods de store ekstraordinære Udgifter, vi have haft i de forløbne Aar, er meget god. Jeg ved meget godt, at Kassebeholdningens Status ikke kan betragtes som absolut Maalestok for den finansielle Stilling. Jeg ved nok, at man skal i saa Fald for i alle Maader at blive paa den sikre Side, gaa en anden Vej, nemlig beregne den virkelige Formuefremgang, hvad ogsaa den højtærede Finansminister var inde paa, da han i det andet Ting forelagde Finanslovsforslaget for det kommende Aar. Den højtærede Finansminister gjorde da et Regnestykke, der lød paa, at naar vi halvere Udgifterne paa § 27 II. og regne Halvdelen som Formuefremgang, saa komme vi til den virkelige Formuefremgang, efter den højtærede Finansministers egen Udregning: 5,000,000 Kr. Paa det foreliggende Budget, paa den Finanslov, som gælder for i Aar, er Formuefremgangen efter samme Beregningsmaade 4,000,000 Kr. Naar man nu tager Hensyn til, at Statsregnskabet absolut vil blive adskilligt gunstigere end Bud-

gettet, saa vil det høje Ting altsaa kunne se, at naar vi have haft en saadan Formuefremgang hvert Aar trods store Udgifter, er det et ret talende Vidnesbyrd om, at vor finansielle Stilling er særdeles god. Jeg mener derfor, at der ikke af den Grund kan udledes noget, der særlig taler imod de Krav, som nu i over en Menneskealder have været opstillede atter og atter om en mere retfærdig og ligelig Fordeling af Byrderne og om en Nedgang i Forbrugsskatten, saaledes at det nu skulde være absolut nødvendigt af Hensyn til den finansielle Stilling at holde igen uden at kunne indrømme en meget beskeden Nedgang i saa Henseende. Jeg mener, at den finansielle Stilling tillader en ret klækkelig Nedgang. Men vi forlange jo slet ikke noget saadant. Den ærede sidste Taler kom til at sige over for den højtærede Finansminister med Hensyn til Udvalgsbetænkningen for det foregaaende Aar, at Landstinget dog ogsaa maatte have Lov til at sige sin virkelige Mening, og at dette Forslag, som Flertallet her har fremsat, var Folketingets virkelige Mening. Ja vist maa Landstinget have Lov til at sige sin Mening, det er en Selvfølge, men det bliver en anden Sag, hvorvidt det er heldigt for Sagens Fremme, og hvorvidt det vil bringe Sagen til et lykkeligt Resultat at sige sin Mening, som det ærede Flertal har gjort. Men det bliver nu en Sag for sig. — Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at da vi i Toldkommissionen begyndte Forhandlingerne, havde vi under Overvejelse, hvilken Vej vi nu skulde gaa, om vi skulde gaa den Vej, at vi hver for sig sagde vor Mening, hver for sig fremkom med vor principielle Opfattelse, opstillede vore ideelle Krav. Vi fandt imidlertid, at det ikke var heldigt at gaa den Vej, og vi valgte da en anden, nemlig den at indrette os paa at gøre saa meget som muligt for at faa noget ud af Sagen. Vi forhandlede indbyrdes med det Maal for Øje at se at komme til Enighed og opnaa et Resultat. Vi gjorde derfor betydelige Indrømmelser, og det gælder ikke blot Mindretallet, mine Meningsfæller, men ogsaa, hvad jeg skal indrømme, den anden Side i Toldkommissionen. Jeg skal nu ikke komme videre ind derpaa, men blot minde om, at vi i Toldkommissionen opnaaede et stort Resultat ad den Vej. Vi gjorde, som sagt, betydelige Indrømmelser fra begge Sider, og vi opnaaede Enighed om store og væsentlige Grupper, og det andet Ting fortsatte i samme Spor. Det